

Od njega se je navzél veselja do književnih starin in do književne zgodovine naše. V *biblijografiji* slovenski je bil Žvab pravi veščák, ki je vestno in z neumornim trudom zbiral gradivo za književno zgodovino in zlasti za biblijografijo slovensko, zasledil mársikatero doslej neznano ali pozabljeno knjigo ter jo opisal v tem ali ónem časopisu. Dasi so bili njegovi dohodki vedno skromni, vendar si je prav od ust pritraval, da si je kupoval stare in redke knjige in si takó nabral jako lepo in bogato knjižnico. V tem oziru si je pridobil za književnost našo stalnih zaslug in tudi spisi njegovi, ki se tičejo te stroke, spadajo med najboljše, kar je spisal Žvab, takó n. pr. v »Ljubljanskem Zvonu« Životopis Ivana Ž. V. Popoviča (1881); »Prilogi k slovenski biblijografiji« (1883); »Redki spisi« (1883); »Sommaripa ali Sommariva« (1883); »Črtica o Primoži Trubarji« (1884); »Droben spisek Trubarjev« (1886); »Knjižne redkosti slovenske« (1886); »Jakob Petelin-Händl-Gallus« (1886); »Slovenski rokopis iz leta 1799« (1886); »Tomanova pesem prijatelju« (1886); »Žbogar Ivan« (1887). Zanimive in v mársikaterem oziru poučne so tudi njegove kritike n. pr. o Generinijevi knjigi »Curiosità Triestine« (1885) in o Venetianerjevi knjigi o tržaških protestantih (1887). — Med spisi, ki jih je priobčil v »Slovanu«, so pač najzanimivejše: »Zgodovinske črtice o ‚Slavjanskemu društvu‘ v Trstu« (1886). — Tudi »Kresu« je bil sotrudnik. Priobčil je v njem razpravo o imeni »Vraz« (1884) in narodno pripovedko »Topolovo rebro« (1882).

Sploh je Žvab v spisih svojih pazil bolj na slovniško pravilnost in stvarno temeljitost, nego na stilistično dovršenost in že tvarina, o kateri je pisal, bila je zvečine taka, da je zanimala le ozek krog veščákov. Ni bilo dano njegovemu peresu, da bi bilo navdušilo bralca. To se je videlo zlasti pri uvodnih člankih, katere je zadnje leto pisal v »Edinost«. Bili so dolgi, učeni, temeljiti, tudi zanimivi, toda ne pisani za véliko maso.

V besedi in pisavi do dobrega véšč štirim jezikom: slovenskemu, nemškemu, srbsko-hrvaškemu in laškemu, vrhu tega neumorno priden in vesten bil je pokojni Žvab jako čišlan učitelj takó v Mahrovem zavodu, kakor tudi pozneje privatni učitelj jezikov v Trstu. Kdor ga je poznal, moral ga je resnično spoštovati zaradi njegovega odločnega, poštenega značaja, zaradi njegovega znanja, zaradi njegove ukaželjnosti in pridnosti. Tržaški Slovenci so izgubili z njim tudi nenadomestnega neomajnega političnega sotrudnika. Mirno počivaj, duša blaga!

Biblijografija slovenska. Pod tem naslovom hočemo odslej naznanjati vse nove knjige slovenske, ki se pošiljajo uredništvu našemu; o važnejših izmed njih bodemo o priliki obširneje poročali:

— Cesar Franc Jožef I. 1848—1888. Na spomin štiridesetletnega vladanja Njega Veličanstva sestavil *Ivan Tomšič*, učitelj na c. kr. vladnici v Ljubljani. Z devetimi podobami. Natisnil in založil Karl Rauch na Dunaji. (V. Spenglergasse 6) 1888, 8°, 16 str. Cena je za 10 iztisov 1 gld., za 25 iztisov 2 gld., 100 iztisov 6 gld. — Ta spominska knjižica je pisana popularno in v lepem jeziku, kakor vsi spisi izpod Tomšičevega peresa. V oči nas je zbodla samó napačna trditev, da je cesaričina Štefanija hči belgij-skega kralja Ljudevita II. (namesto Leopolda II.) Isto napako smo zapazili tudi v prvem natisku Bambergove knjižice »Naš cesar«, ki je pa v drugem natisku popravljená. Tomšičevo knjižico lepša 9 podob. V isti zalogi je izšla tudi »Spomenica« s podobama.

Nove muzikalije. I. *Štiri Marijine pesmi*. Za moški in mešani zbor z orgljami čveteroglasno postavil *Ivan Pogačnik*, organist v Vipavi. Op. 2. Cena 40 kr. Založil skladatelj. Tiskarna Blaznikova. Ljubljana 1888. — Te pesmi so namenjene za majnikove slovesnosti, a dadó se dobro uporabljati tudi pri drugih prilikah. Smemo pa te skladbe iskreno priporočati, ker so po tekstu, melodiji in glasbeni fakturi visoke vrednosti in cerkveno-melodičnega duha. Osobito pa sta II. in IV. napev prava bisera. V